

A Debreceni Ítéltábla az Istvánfi és Tekler Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző ügyvéd: dr. Tekler Norbert,) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Gyükér János ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (címe) II. rendű, valamint dr. Kiss István ügyvéd (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (címe) III. rendű alperesek ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti indított perében a Debreceni Törvényszék 7.P.21.617/2016/23. számú ítélete ellen az I. rendű alperes 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja, a keresetet elutasítja, valamint mellőzi az I. rendű alperes perköltségben történő marasztalását.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 67 050 (hatvanhétezer-ötven) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és a II. rendű alperes mint adós és zálogkötelezett 2008. augusztus 4. napján ingatlan jelzálogjoggal biztosított devizaalapú kölcsönszerződést kötöttek az I. rendű alperessel mint hitelezővel és zálogjogosulttal.

A közjegyzői okiratba foglalt szerződés III. pontjának második és harmadik bekezdései szerint „a szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, annak közokirati tanúsításaként, az adósoknak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői tanúsítványt fogadják el.

Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adós terhére fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is, a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.”

A szerződő felek a kölcsön visszafizetésének biztosítékeként jelzálogjogot, annak

biztosítására pedig elidegenítési és terhelési tilalmat alapítottak az I. rendű alperes javára a D-i **d1.** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanra.

Az I. rendű alperes 2016. szeptember 27. napján felmondta a szerződést, majd 2016. november hónapban a III. rendű alperesre engedményezte a szerződésből eredő követeléseit.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés fent idézett kikötései tisztességtelenség címén érvénytelenek, az I. és III. rendű alperest ezen kereseti kérelemben kérte marasztalni, míg a II. rendű alperest mindezek tűrésére kérte kötelezni. Hivatkozása szerint a szerződés idézett kikötései súlyosan jogsértőek és egyenlőtlenséget idéznek elő a fogyasztó hátrányára azzal, hogy a felperes jogainak érvényesítését jelentősen megnehezítik, a bizonyítási terhet pedig megfordítják. Álláspontja szerint ezek a kikötések a fogyasztóval kötött szerződésekben tisztességtelenségnek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1. §-a (1) bekezdésének b) pontjába és 2. §-ának d) pontjába ütköznek, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209/A. §-ának (2) bekezdése alapján semmisek.

Az I. és III. rendű alperesek ellenkérelmükben elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a felperesnek a felek közötti elszámolásra kiterjedő kérelmet kellett volna előterjesztenie, és más perakadályok is fennálltak, míg a per tárgyát képező kikötések nem sértik a R. 1. §-a (1) bekezdésének b) és 2. §-ának d) pontjait.

A II. rendű alperes nem terjesztett elő ellenkérelmet.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy a kölcsönszerződés III. pontjának keresettel érintett rendelkezései érvénytelenek és 2008. augusztus 4. napjától nem jelentenek kötelezettséget a felperesre nézve. Egyebekben a szerződés változatlan feltételekkel köti a feleket. A II. rendű alperest mindezek tűrésére kötelezte. Kötelezte továbbá az I. és III. rendű alpereseket, hogy fizessenek a felperesnek egyetemlegesen 74 100 Ft perköltséget.

Előrebocsátotta, hogy az I. és III. rendű alperesek indítványától eltérően nem volt helye a per megszüntetésének azon az alapon, hogy a felperes nem terjesztett elő a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH 2. tv.) 37. §-ának (1) bekezdése szerinti elszámolásra vonatkozó keresetet. A kereset ugyanis a szerződés olyan pontjainak érvénytelenségére irányult, amelyhez összegszerűen meghatározható kereseti követelés nem kapcsolódik.

Nem találta indokoltnak az I. rendű alperesnek a saját viszonylatában arra hivatkozással előterjesztett permegszüntetési kérelmét sem, hogy engedményesként a III. rendű alperes a jogutódja. Az ítélet indokai szerint ugyanis az engedményezés csak a fennálló tartozás jogosultját változtatta meg, a szerződő felek személye változatlan maradt.

A per megszüntetésével kapcsolatos hivatkozások sorában nem osztotta az I. rendű

alperes azon álláspontját sem, hogy a felperes eredetileg a szerződés IV.1. pontját támadta, majd a keresetet módosítva a fent idézett kikötéseket, ez az eredeti keresettől történő elállás, a módosított kereset pedig az 1952. évi Pp. 147/A. §-ának (1) bekezdésében foglalt határidőt követően elkészen előterjesztett keresetváltoztatás. Az elsőfokú ítélet indokai szerint a felperes a 8. sorszám alatti beadványában nem elállt a korábbi kereseti kérelmétől, hanem azt módosította, a III. rendű alperes perbevonását érintő keresetkiterjesztés pedig nem minősül keresetmódosításnak, de egyébként is határidőn belül érkezett.

Az elsőfokú bíróság leszögezte továbbá, hogy az I. rendű alperes jogvédelmi helyzet hiányával kapcsolatos hivatkozásától eltérően helye volt a megállapítás iránti kereset előterjesztésének, mert a szerződést időközben felmondták.

Az ítélet indokolásában kitért arra is, hogy azért utasította el a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét, mert az előkérdésként hivatkozott, az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16., C-51/17. számon folyamatban levő előzetes döntéshozatali eljárásokban feltett kérdések nem hozhatóak összefüggésbe a per tárgyával.

Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett az ügy érdemében, hogy a kikötés a R. 1. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem minősül tisztességtelennek csupán azért, mert a szerződés szerint a mindenkori kölcsönösszeg meghatározása során a bank üzleti könyvei, nyilvántartásai jelentik a kiindulópontot. A kikötés tisztességtelensége szempontjából annak van jelentősége, hogy a szerződés szövege olyan nyilatkozatot tartalmaz, amelyben a felperes feltétlenül és ellenvetés nélkül veti alá magát a bank saját üzleti könyvei, kimutatásai alapján készített, és közjegyzői okiratba foglalt kimutatásnak, és azt mint közjegyzői ténytanúsítványt fogadja el a mindenkori tartozása közokirati tanúsításaként. Ezzel ugyanis a felperes nem pusztán a tartozása tanúsításának formáját ismerte el, hanem annak vetette alá magát, hogy a tartozás mindenkori összegét a bank egyoldalúan megállapítsa, és közlése alapján ezt a közjegyzői okiratban tanúsítsa. Ez esetben ugyanis nem arról van szó, hogy az adós a bank által kimutatott - adott esetben a részére számszakilag levezetett - tartozásáról és annak ismeretében tesz közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot. A perbeli kikötés következménye az, hogy a tartozás mértékéről és az adós szerződésszerű teljesítéséről a hitelező dönt egyoldalúan.

A közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 111. §-ának (1) bekezdése, 112. §-ának (1) bekezdése és 113. §-ai alapján a közjegyző ezen szerződéses rendelkezésekkel összefüggésben csak az alaki kellékek vizsgálatát végzi el a ténytanúsítvány kiállításakor, ezen túlmenően nem ellenőrzi a fennálló tartozás jogalapját és összecszerűségét. Ebből következően a közjegyzői okirat és ténytanúsítvány garanciális szabályai sem változtatnak azon, hogy az adós szerződésszerű teljesítését a hitelező határozza meg, és az ellenbizonyítás kötelezettsége az adóst terheli. Ez pedig attól függetlenül is megállapítható, hogy a felperes a kölcsönszerződés megkötésekor - hangsúlyozottan a teljes kölcsönösszeg tekintetében - tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A kikötés tisztességtelensége kapcsán ugyanis nem önmagában annak van jelentősége, hogy az adós a saját nyilatkozatával hozzájárult a közvetlen bírósági végrehajthatósághoz. A kikötés egyoldalúsága, a fogyasztóra nézve indokolatlan hátránya abban áll, hogy a felperesi adós arra vállalt feltétlen kötelezettséget: bármely elszámolási vitában, bármely banki kielégítési igény esetén, továbbá a bank által kezdeményezett végrehajtási eljárás során feltétlenül elfogadja a banki kimutatást, mint aggálytalan bizonyítékot, és a

végrehajtás alapjául szolgáló mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozást.

A felperes által felhívott R. 2. §-ának d) pontja szerinti tisztességtelenséget azonban érdemben nem vizsgálta, mivel az az egyoldalú szerződésmódosítás tisztességtelenségére vonatkozik, amelyet a jogalkotó törvényi úton már kimondott.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes I. és III. rendű alperest kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 78. §-a alapján a pernyertes felperes eljárási illetékből és ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére.

Az ítélet ellen az I. és III. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság a 32. sorszámú végzésével hivatalból elutasította a III. rendű alperes fellebbezését.

Az I. rendű alperes módosított egyrészt visszautalt az általa az elsőfokú eljárás során előadottakra, másrészt hangsúlyozta, hogy bár az elsőfokú ítélet megállapítása szerint a támadott kikötés nem tartalmaz feltétlen, ellenvetés nélküli alávetésre vonatkozó kötelezettséget, az elsőfokú bíróság ennek ellenére "belelátta" ezt a szerződéses rendelkezésbe. A kikötés nem csorbítja polgári perrendtartás és a végrehajtás szabályai által biztosított, valamint a hitelintézet által készített kimutatásokkal szemben meglévő felperesi jogosultságokat, így az elsőfokú bíróság a közelmúltban kialakult bírói gyakorlattól eltérően mellőzte annak figyelembe vételét, hogy a kikötés nem zárja el a felperest a vitatás jogától. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXIII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 275. §-ának (2) és (3) bekezdései kifejezetten arról rendelkeznek, hogy a bank köteles elkészíteni a tartozás rendszeres kimutatását, a jogszabály pedig rögzíti a kimutatás vitatásának lehetőségét.

Érvelése szerint az elsőfokú ítélet téves jogértelmezést mutat a szerződésszerű teljesítés megítélésének kizárólagosságával kapcsolatban is, ugyanis ez nem a másik fél, azaz az adós, hanem az alperesi oldal saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére vonatkozik. Álláspontja szerint lényegi tévedése az is az elsőfokú ítéletnek, hogy teljességgel mellőzte a Kúria ugyanezen szerződéses rendelkezés vonatkozásában hozott ítéletét (Pfv.I.21.783/2016/5.), amelyben ugyanazon szerződéses kikötés képezte a per tárgyát és ugyanazon a jogi alapon (R. 1. §-a (1) bekezdésének a), b) és j) pontjai).

A kikötés tisztességtelenségének vizsgálata során az az elsődleges kérdés, hogy a kikötés okoz-e hátrányt a fogyasztónak. Önkéntes felperesi teljesítés hiányában pedig a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szerződéskötéskor hatályos 21. §-a, a Ktv. 112. §-a, valamint az 1959. évi Ptk. 321. és 525. §-ai értelmében önmagában azzal "eldölt" a kölcsönszerződésből származó követelés közvetlen végrehajthatósága, hogy a fizetésre történő kötelezettségvállalást közokiratba foglalták. Önmagában a felmondó nyilatkozat megtétele nem vált ki joghatást, közokiratnak kell bizonyítania a felmondás megtörténtét. Ha pedig a felmondó okirat, illetve a kézbesítéséről szóló ténytanúsítvány tartalmaz a tartozás összegére vonatkozó nyilatkozatot is, nem vált ki semmilyen végrehajthatóságra vonatkozó joghatást, mindössze tájékoztatást jelent az adós részére.

A kölcsönszerződés vitatott pontja nem rendelkezik továbbá a szerződésszerű teljesítés

megállapításáról, így nem állapít meg kizárólagosságot sem.

Előadta azt is, hogy mind az 1959. évi Ptk. 209. §-ának (1) bekezdése, mind a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13. EGT irányelv 3. cikkének (1) bekezdése alapján az állapítható meg, hogy a szerződési feltétel akkor tisztességtelen, ha a fogyasztó kárára jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben. A támadott kikötés azonban nem alkalmas még egyenlőtlenség előidézésére sem, mivel a vonatkozó jogszabályok alapján a felperes ugyanolyan helyzetben van a kikötéssel is, mint a kikötés nélkül, számára mind a végrehajtást mind a polgári perrendtartás rendszere biztosítja a jogorvoslat lehetőségét.

A felperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Az ítélet tábla fellebbezés hiányában nem érintette a III. rendű alperes perköltségfizetési kötelezettségét.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes mértékben feltárta, az ítélet tábla azonban a joggyakorlat időközben bekövetkezett változása miatt nem értett egyet az abból levont jogi következtetésekkel.

Kétségtelen, hogy az ítélet tábla - a Fővárosi, a Pécsi és a Szegedi Ítélet táblával együtt - azt a gyakorlatot alakította ki, hogy a per tárgyát képező rendelkezésekhez hasonló kikötések akkor sértik az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) - és j) - pontjait, ha azokban a fogyasztó feltétel és ellenvetés nélkül elfogadta a hitelező által a saját üzleti könyvei alapján készített tartozáskimutatást a fennálló kölcsöntartozását közokirati formában igazoló közjegyzői ténytanúsítvány alapjaként. Ez a gyakorlat azonban a továbbiakban nem tartható fenn. A Kúria ugyanis az 1/2018. gazdasági elvi határozatban, valamint a Gfv.VII.30.285/2017. és a Gfv.VII.30.327/2017/3. számú ítéleteiben úgy foglalt állást, hogy a per tárgyát képező kikötések akkor sem tisztességtelenek, ha azok tartalmazzák a fogyasztónak a hitelező könyvei alapján készített közjegyzői ténytanúsítvány feltétel nélküli elfogadására vonatkozó nyilatkozatát.

Ezen ítéletek szerint a perrel érintett megállapodás azon kikötése, amelyben a felperes a mindenkorli fizetési kötelezettségét illetően a banknál vezetett számlái és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratban foglalt ténytanúsítványt közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékként fogadta el, nem tekinthető az 1959. évi Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerő nyilatkozatnak. Ennek oka az, hogy e rendelkezés nem felel meg az EBH2000.309. szám alatt közzétett elvi határozatban foglalt követelményeknek, ugyanis nem egy fennálló, összegszerűen meghatározott követelésre vonatkozik. Ezért e kikötés esetében nem érvényesülnek a tartozáselismerés joghatásai, tehát az nem fordítja meg a bizonyítási terhet.

Ennek megfelelően abban az esetben, ha a követelés jogosultjaként a III. rendű alperes a jelen szerződésből eredő követelést a felperessel szemben peres úton kívánja érvényesíteni, a perben az 1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében őt terheli annak bizonyítása, hogy a szerződés milyen tartalommal jött létre, ennek alapján milyen összeget folyósítottak a felperes részére, a felperes mennyit teljesített, és ennek

eredményeként mekkora a fennálló tartozás. A III. rendű alperes erre vonatkozó tényállításai nyilvánvalóan a saját, illetve az I. rendű alperes nyilvántartásain alapulnak, vita esetén azonban a nyilvántartások elszámolási elveit, módszereit és adatait a per során be kell mutatnia, számításait le kell vezetnie. Ha a felperes mindezeket követően is azt állítja, hogy az elszámolás nem felel meg a szerződésben foglaltaknak, illetőleg a közölt számítás hibás, vagy arra hivatkozik, hogy részéről nagyobb összegű teljesítés történt, ellenbizonyítással élhet. A bizonyítási teher alakulását, a bizonyítási eljárás lefolytatását tehát a szerződés közjegyzői ténytanú sítvány elfogadására vonatkozó rendelkezése nem befolyásolja.

A Vht. felek közötti szerződéskötés idején hatályos 21. §-ának (1) bekezdése, illetve a jelenleg hatályos 23/C. §-ának (1) bekezdése értelmében végrehajtási záradékkal látható el a közjegyzői okirat, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettségvállalás tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, valamint a teljesítés módját és határidejét. Ha a kötelezettség feltételnek vagy időpontnak a bekövetkezésétől függ, a végrehajthatósághoz a Vht. korábbi 21. §-ának (2) bekezdése, illetve jelenlegi 23/C. §-ának (2) bekezdése szerint az is szükséges, hogy a feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa.

E szabályok értelmében a közokiratba foglalt kölcsön- vagy lízingszerződés, illetve egyoldalú kötelezettségvállalás alapján az adós tartozásának már lejárt részleteire minden további feltétel nélkül, a szerződés felmondása esetén a teljes tartozás összegére pedig akkor van helye végrehajtási záradék kiállításának, ha a végrehajtást kérő az adós szerződésszegése miatt szintén közokiratba foglalt jognyilatkozattal felmondta a szerződést. Az, hogy ez utóbbi esetben a szerződésszegés valóban bekövetkezett-e, és az emiatt közölt felmondás jogszerű-e, a végrehajtási záradék kiállítására irányuló kérelem elbírálása során érdemben nem vizsgálható, e vonatkozásban elegendő a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata (BH1997.348., BH2002.491., Kúria Pfv.I.21.783/2016/5.).

Az adós szerződésszegésének, illetőleg a felmondásnak a tényét, valamint a végrehajtást kérő nyilvántartásai szerint fennálló tartozás aktuális összegét a végrehajtást kérő egyoldalú nyilatkozata alapján rögzítő, a Ktv. 111. §-ában szabályozott közjegyzői okirat nem ügyleti okirat, hanem jogi jelentőségű tényeket rögzítő ténytanúsító okirat (közjegyzői tanúsítvány). Az ilyen okirat kiállítását a végrehajtást kérő akkor is kérheti a közjegyzőtől, ha erről az adóssal kötött szerződésben előzetesen külön nem rendelkeztek, illetve az adós előzetesen nem nyilatkozott külön arról, hogy a végrehajtást kérő nyilvántartásában rögzített adatok a ténytanúsítvány kiállításának alapjául szolgálhatnak. A közjegyzői ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátás tehát a végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanilyen módon és tartalommal kérhetné.

Ha a végrehajtási záradék kiállítására sor kerül, az adós a tartozását valóban csak az 1952. évi Pp. 369. §-a szerint végrehajtás megszüntetése, illetve korlátozása iránti perben vitathatja. Ez azonban a végrehajtási záradék és a közjegyzői tanúsítvány jogintézményére vonatkozó, a fentiekben ismertetett szabályokból következik. A felek között létrejött kölcsönszerződés e vonatkozásban sem biztosít több jogosultságot az I. rendű alperes részére, illetve nem ró több kötelezettséget a felperes terhére, mint amelyek az irányadó jogszabályok alapján őket egyébként megilletnék, illetve terhelnék. A bizonyítási teher pedig az 1952. évi Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése,

illetve korlátozása iránti perben is az 1952. évi Pp. 164. §-a (1) bekezdésének megfelelően alakul. Az igényérvényesítés lehetőségei, a bizonyítási teher alakulása körében tehát a szerződés közjegyzői ténytanúsítvány elfogadására vonatkozó kikötése az adós jogi helyzetét nem érinti, semmilyen módon nem teszi azt hátrányosabbá.

A végrehajtás közjegyzői okirat záradékolása útján, tehát a peres út igénybevétele nélküli elrendelését lehetővé tevő szabályozás az Alkotmánybíróság 1423/B/2010. és 1245/B/2011. számú határozatai szerint nem alkotmányellenes, nem sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, és az Európai Unió Bírósága C-32/14. számú **Y Bank kontra S. A.** ügyben hozott határozata szerint nem összeegyeztethetetlen a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelv (a továbbiakban: irányelv) fogyasztóvédelmi követelményeivel sem.

A Kúria a hivatkozott ítéleteiben kifejtette azt is, hogy a perbeli kikötés nem tisztességtelen az R. 1. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján sem. E jogszabályi rendelkezés szerint a fogyasztói szerződésben az a szerződési feltétel minősül tisztességtelennek, amely kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e. E rendelkezésnek mind a nyelvtani, mind az irányelv 3. cikkének (3) bekezdése és mellékletének 1.m) pontja figyelembevételével történő értelmezéséből az következik, hogy az a kikötés tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet, jelen ügyben az I. rendű alperest arra jogosítja, hogy a saját teljesítése szerződésnek megfelelőségét maga állapítsa meg. A perbeli kikötés azonban az I. rendű alperest a saját teljesítése szerződésszerűségének megítélésére nem jogosítja fel, így az nem tisztességtelen.

A kifejtett okok miatt az ítéletábra az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, és a keresetet elutasította.

A megváltoztatott döntés következtében a felperes az elsőfokú eljárás során pervesztes lett, ezért az ítéletábra mellőzte az I. rendű alperes elsőfokú perköltségben történő marasztalását, és az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az I. rendű alperes ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltségének megfizetésére. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése, valamint 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján 10 000 Ft + áfa, azaz 12 700 Ft-ban határozta meg.

Az I. rendű alperes fellebbezése alapos volt, ezért a felperes köteles az I. rendű alperes 48 000 Ft fellebbezési illetékből, valamint a jogi képviselője munkadíjából álló másodfokú perköltségének megfizetésére. Az ítéletábra e munkadíj összegét az előzőekben hivatkozott rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint 4/A. § -ának (1) bekezdése alapján 5000 Ft + áfa, azaz 6350 Ft-ban állapította meg.

Debrecen, 2018. április 26.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő